

door **Ruud Maas**

Vrijwillig 't veer varen

De rubriek die overal in Maastricht kan opduiken. Met een bijzondere kijk op de dingen, of bijzondere dingen te kijk.

De 'grijzharenvereniging' bij elkaar in de Aw Sjaol in Itteren.

foto **Rob Oostwegel**

Begin januari deed de Itterense dorpsraadvoorzitter Joop Verhulst in deze krant een oproep om vrijwilligers voor het nieuwe veer te ronselen. Dat moet in het voorjaar gaan varen, zodat de opgeknapte veertrap ook daadwerkelijk nut heeft. Deze dinsdagavond blijkt dat in ieder geval de oproep nut heeft gehad: in de Aw Sjaol in Itteren luisterden zo'n zestien man naar het veelbelovende plan van Verhulst. De mannen - die de dorpsraadvoorzitter voor het gemak vanwege de gemiddelde leeftijd betitelt als de grijzharenvereniging - zien het wel zitten om zich straks veerman te mogen noemen. Voor het zover is moeten echter wel nog praktische zaken besproken worden en dat gebeurt deze avond. Belangrijkste beer op de weg is namelijk het vaarbewijs waarover een veerman moet beschikken. Omdat tot nu toe

maar een enkeling het papiertje bezit, zullen de vrijwilligers de komende weken flink aan de bak moeten om te slagen voor het theorie-examen. Ai, daar hadden ze niet meteen rekening mee gehouden, zo lees je van de gezichten af. Een praktijktoets is niet nodig, of om met de woorden van een dorpsraadlid te spreken: je kunt een vaarbewijs halen zonder ook maar een echt schip gezien te hebben. Al is dat schip zien geen punt. De veerboot van aluminium is namelijk zo goed als klaar. Het vaartuig meet een meter of zeven en er zal straks plaats zijn voor ongeveer 12 personen, van wie zes op een bankje op de boot kunnen zitten. Dat het veer er echt komt en waarschijnlijk rond Hemelvaartsdag (*what's in a name*) te water gaat, daarover bestaat nauwelijks twijfel, zegt Verhulst. Weliswaar vinden nog wat onderhandelingen plaats

met Rijkswaterstaat (over de kwestie of een schuilhut geplaatst mag worden) en met de Belgen (over de exacte plek waar het veer straks aanmeert en over een aan die kant aan te leggen pad), maar dat ziet er

Vaarbewijs tot nu toe enige beer op de weg

allemaal rooskleurig uit. Ook ijvert Verhulst bij fietsclubs om ervoor te zorgen dat het veer straks wordt opgenomen in landelijke wandel- en fietsroutes.

De eerste eurotekentjes verschijnen al in de ogen van sommige veermannen. Wie straks op de boot wil, betaalt immers 1,40 euro. Daarvan moet een euro de kosten dekken en zijn de resterende centen

een tegemoetkoming voor de veerman. En aangezien Verhulst vermoedt dat straks rijen mensen met fietsen aan de hand (want langs de Maas ligt een voetpad en dat blijft het!) staan te wachten om met de boot mee te mogen, kunnen best wat spaarvarkentjes gevuld gaan worden.

Dat is voor Lou Coenen - niet uit Itteren of Borgharen maar uit Maastricht - echter niet de beweegreden om het water op te willen. Evenmin wil hij „thuis weggan”, zoals anderen opperen. „Ik heb jaren een zeilboot gehad en ik ben aan het water geboren. Water is mijn leven, ik heb met uitzondering van één of twee sporten alles wat je op het water kunt doen, gedaan. Ik wil nu weer van het water kunnen genieten.” En daarnaast is hij het met de andere veermannen in spe eens dat het veer een schitterend stukje promotie is voor Itteren. „Dit is

een mooie fietsweg. Veel mensen weten ook niet eens hoe mooi het aan de Belgische kant is, dat kunnen we door dit veer laten zien.” Ook wordt gesproken over de vorm waarin de organisatie gegoten wordt. Een stichting of een vereniging? Verhulst: „We moeten ons vooral een vereniging gaan voelen. Ik hoop dat we straks met enige regelmaat bij elkaar komen. Niet alleen voor overleg, maar vooral voor de gezelligheid.” Om de zoveel tijd een feestavond, daar heeft geen van de vrijwilligers moeite mee. De leden van de grijzharenvereniging weten ook alvast wat die avonden gezongen gaat worden. In koor besluiten ze de vergadering, uit volle borst: „Schipper mag ik overvaren, ja of nee? En moet ik dan een cent betalen, ja of nee?” Van koudwatervrees bij de veermannen in spe is al lang geen sprake meer, zoveel is in ieder geval duidelijk.